

CHARLOTTE
AL-KHALILI

KUN KAIKKI
ON OHI

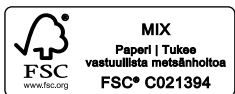
DOCENDO

**CHARLOTTE
AL-KHALILI**

**KUN KAIKKI
ON OHI**

suomentanut Anu Koivunen

DOCENDO

1. painos

Suomennoksen copyright © Anu Koivunen ja Docendo 2025

Copyright © Charlotte Al-Khalili 2024 by Agreement with Grand Agency

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Ruotsinkielinen alkuteos

När allt är över

Kansi: Miroslav Šokčić

Taitto: Noora Ohvo

ISBN 978-952-850-138-1

Painopaikka EU

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Esitutkinta tulee toimittaa objektiivisesti. Esitutkinnassa tutkinnanjohtajan ja hänen avustajansa tulee selvittää, tal-
lenta ja ottaa huomioon sekä rikoksesta epäiltyä vastaan
että hänen puolestaan vaikuttavat olosuhteet ja todisteet.

Oikeudenkäymiskaari, 23. luku, 4. pykälä

Rakkain Jojo

Muistatko kun olimme pieniä ja äiti lukitsi meidät pihalle? Silloin meidän piti pysytellä pois tunnin verran, ja yleensä me keinuimme tai hyppäsimme kilpaa pituutta Sjövägenin rivitalojen välissä umpeen kasvaneella leikkipaikalla. Jos satoi vettä, otin esiin kellarin avaimen, joka oli piilossa kiven alla betoniporsaan takana. Siellä sitten leikimme piilosta varastokoppien keskellä ja jätehuoneessa. Pamautin ovenpielessä väriävää valonappia ja kehotin sinua pitämään silmät kiinni siihen saakka, kunnes valot sammuiivat. Valot paloivat puoli-toista minuuttia, sen jälkeen sait lähteä etsimään.

*Pilkkopimeässä olimme sokeita, ja meitä vahtivat valonappien punaiset silmät, jotka olivat liian heikkoja paljastamaan meidän hahmomme. Ilman näköä muut aistit saivat johdat-
taa. Tunsin kellarikomeroiden verkkoiseinä sormillani, viemä-
rin ja vanhojen omenoiden hajun, kiivaan hengitykseni. Se oli
niin pelottavaa, aivan kuin joku olisi hiipinyt kannoilla, joku
vaarallinen. Kun pelko kävi sietämättömäksi, laskeuduit kyl-
mälle lattialle, kiedoit kätesi polviesi ympärille ja itkit pelosta.
Silloin sytytin valot ja sanoin, ettei sinun pitäisi olla tuollai-
nen kakka. Nauroit joka kerta sanalle 'kakka', pulppuavasti
ja vilpittömästi. Lupasimme pitää toisistamme huolta aina,
tapahtui mitä tahansa. Lähtisimme yhdessä maailmalle, tai
ainakin pois Sjövägeniltä.*

Minulla on ikävä sinua, Jojo.

Alice täytti jokunen viikko sitten viisi, ja juhlan kunniaksi olin ostanut Storgatanin konditoriasta prinsessaleivoksen. Olimme silloin olleet Ystadissa monta kuukautta, kauemmin kuin missään muualla pakomatkamme alettua. En tiedä, miten Tom tällä kertaa löysi meidät. Ehkä somen kautta. Viranomaisten. Sattumalta. Tai vaistonsa avulla. Hän sanoi aina, etten ikinä pääsisi pakoon. Se ei ole mitään tyhjää puhetta.

Kun tulimme kotiin, joku oli ripustanut oveen kassin. Tavallisen muovikassin, mutta minusta tuntui kuin olisin voinut oksentaa. Kassi oli nimittäin Åkersbergan Favoritenista, jonne on Ystadista sataneljäkymmentä kilometriä, ja se tarkoitti, että olimme taas kerran paljastuneet. Näin kassin muodosta, mitä siinä oli sisällä, ja ymmärsin, että meidän oli paettava.

Alice juoksi edeltä, ja huusin hänen peräänsä, ettei hän saisi koskea mihinkään. Se sai hänet kiljumaan, korvia vihlovasti niin kuin hänellä nykyään on tapana. Eikä tilannetta korjannut se, että ääneni kohosi melkein falsettiin, kun yritin rauhoitella häntä. Olin kauhuissani mutta toimintakykyinen. Varovasti, aivan kuin kassi voisi räjähtää, nostin sen kahvasta ja laskin kivilattialle.

Tiesin, mitä minun tulisi tehdä.

Kädet täristen haparoin puhelimen esiin. Vasta neljännellä yrityksellä onnistuin avaamaan sovelluksen, sillä näppäilin numerot väärin. Kun sovellus viimein avautui, valitsin SOS, ainoan tallennetun yhteystiedon, linjan jolla oli jatkuva päivystys mutta johon soitettiin vain silloin, kun pahin mahdollinen uhkasi. Avasin asunnon oven, ja vastausta odottaessani kiskoin eteisen kaapista hätälaukun, valmiina jättämään Ystadin minuutin kuluessa.

Puheluun vastasi itse Leski, rauhallinen "Haloo?"

"Tournedos", minä henkäisin, hätämerkkinä toimivan koodisanan. Tuur-ne-doo.

Lesken turvallinen ääni opasti minut läpi toimien. Olin kuullut ne niin monta kertaa, että olisin voinut toistaa ne hänen suomenruotsalaista puhetapaansa matkien. Lukitse ovi. Älä sytytä valoja. Vältä ikkunoita. Pakkaa mukaan kaikkein välttämättömin: henkilöllisyystodistukset ja henkilökohtainen omaisuus. Joku tulisi hakemaan meidät, niin kuin edellisilläkin evakuointikerroilla. Kun kyyti olisi valmis, saisin viestin.

En tiedä, montako työntekijää Leskellä oli, mutta uusi nimetön löytyi yleensä vain muutamassa tunnissa. Aluksi olin kysellyt, miten kaikki toimi, mutta Lesken mukaan oli parempi, etten tiennyt. Näin hän halusi toimia. Pomminvarmasti.

Istuimme sohvallla, valmiina jättämään asunnon. Minuuttit kuluivat, ja Alice kyllästyi ja nukahti. Ulkona hämärsi, ja kuulin miten sade alkoi ropista ikkunapeltiä vasten. Yleensä sade tiesi minulle huonoa onnea. Millaista elämäni olisi ollut ilman sadetta? Jos en olisi koskaan tavannut Tomia?

Silloin puhelin kilahti. Punainen Opel. Nyt. Kurkistin vaivihkaa keittiön ikkunasta. Katu oli tyhjä, vain taksi odotti ulko-oven edessä. Luultavasti Lesken keksimä harhautusliike, sillä emmehän me poistuisi piilopaikastamme etuoven kautta. Ei, kun kyseessä oli hätäpoistuminen.

Herätin Alicen. ”Tule, Alina. Nyt mennään!”

Tyttö oli unenpöpperöinen eikä ollenkaan halukas jättämään sohvaa.

”Eikä!” Hän näytti isältään, yhtä uppiniskaiselta. Oliko isä ulkona odottamassa? Anelin varjelusta korkeammilta voimilta ja työnsin tytön sojottavat kädet takin hihoihin. Sanoin iloisella äänellä, että lähtisimme jännittävälle retkelle, ja pujotin olalleni hätälaukun, repun jossa minulla oli aina valmiina Alicen lääkkeet ja muu tarpeellinen kolmeksi päiväksi. Sen enempiä en jaksanut kantaa.

Mielessäni tallensin muistiin kuvan asunnosta, joka viime

kuukausien ajan oli ollut turvapaikkamme, jätin ikään kuin henkiset jäähyväiset. Sisustus oli kirjava sekoitus kirppislöytöjä ja kuluneita Ikean kalusteita, mutta se kyllä kelpasi yhdeksi lukuisista väliasemista pakomatalla, jonka ainoa tavoite oli pysyä hengissä. Tällaisia Lesken piilopaikat yleensä olivat, tilapäisille asukkailla pikaisesti kyhättyjä. Silti asunto oli Åkersbergan talon rinnalla todellinen taivasten valtakunta.

Muovikassi oli edelleen asunnon ovella. En voinut vastustaa kiusausta, vaan katsoin sen sisälle ja sain vahvistuksen epäilyilleni. Psykologisen sodankäynnin väline, jonka tavoitteena oli heikentää minua. Siltikään se mies ei voittaisi minua, ei tänään. Suljin oven viimeisen kerran ja työnsin Alicen sisälle hissiin. Laskeuduimme kellarikerrokseen, josta pääsi talon toiseen päähän. Kaikista Lesken asunnoista oli monta pako-reittiä, siitä Leski piti huolen. Ne olivat kuin ketunluola, hän sanoi.

En uskaltanut sytyttää kellariin valoa, koska se olisi pilkottanut ulos muutamasta katonrajassa olevasta ikkunasta. Sen sijaan suunnistin eteenpäin puhelimen näytön avulla. Alice sylissäni keikkuen kiiruhdin pitkin käytävää. Toisessa päässä raskas teräsovi johti pysäköintipaikalle, missä pakoautomme odottaisi. Pelastus oli lähellä.

Alice rimpuili, potki. ”Vava”, hän marisi. ”Vava.”

Voi ei. Olin unohtanut Alicen rakkaan pehmolelun, vaaleanpunaisen yksisarvisen, joka hänellä oli ollut vauvasta asti. Se oli varmasti jäänyt asuntoon.

”Saat Vavan ihan kohta”, minä lirkuttelin. Se oli tyhjä lupaus, sillä evakuointijuna oli jo mennyt ja Vava oli jäänyt yksin laiturille. Seuraavassa kaupungissamme, mikä se sitten olisikaan, ostaisin Alicelle uuden pehmolelun.

Isänsä tavoin Alice arvasi, milloin minä valehtelin. ”Vava!” hän vaikeroi. Sitten protestiksi huuto, jonka kuuli

varmasti koko talo.

Puhelin putosi lattialle, kun painoin käteni hänen suulle. Se putosi näyttö alaspäin, ja kellariin laskeutui täysi pimeys. Sihahdin Alicelle, mutta hänen kiukkukyzyneleensä olivat kuin omantunnon isku suoraan päin kasvoja. Olin oikea paskamutsi. Kaikin tavoin. Vava oli Alicen maailmassa ainoa pysyvä asia, pehmeä turva juurettomassa elämässämme.

”Käyn hakemassa Vavan”, kuiskasin ja laskin tytön lattialle sähkökeskuksen ovisyvennykseen. ”Sinä saat odottaa tässä, ja sinun pitää olla ihan hipihiljaa, eikö niin?”

Jo siinä vaiheessa kun riisuin repun ja laskin sen Alicen viereen, tiesin päätöksen huonoksi, mutta nyt ei ollut aikaa jäädä miettimään.

”Tulen ihan kohta takaisin. Saat pelata sillä välin puhelimella.”

Näytöllä vilahti ilmoitus, kun avasin maatilapelin. Plan B klo 21.12. Jos en sitä ennen ehtisi ulos talosta, evakuointisuunnitelma muuttuisi täysin. Minulla oli kuusi minuuttia aikaa. Sen oli pakko riittää.

Hapuilin pitkin kellarikäytävää, kunnes tulin porraskäytävän kohdalle. Hissi oli edelleen paikallaan, ja painoin kolmosen painiketta, kunnes ovet sulkeutuivat. Matka yläkertaan ei ollut koskaan kestänyt yhtä kauan.

Kun astuin ulos hissistä, porraskäytävän valot syttyivät automaattisesti, ja kuka tahansa kävelytiellä tai metsänreunassa voisi nähdä minut. Kyyristyin, avasin asunnon oven ja suljin sen kiireesti. Menin olohuoneeseen, tutkin sohvan. Ei Vavaa. Keittiön sivupöydällä oli prinsessaleivos pienessä pahrasiassaan. Olinko laskenut sen siihen? Ehkä, en muistanut. Vava löytyi makuuhuoneen lattialta. Tartuin sen pörröiseen jalkaan ja poistuin asunnosta ovea lukitsematta. Nyt oli kiire, kiire hakea Alice ja etsiä punainen Opel.

Siinä samassa, kun kellarin haju tulvahti vastaan, muistot palauttivat minut Sjövägenille ja kuurupiiloleikkeihin. Sinun luoksesi, Jojo. Aikaan, jolloin pelko kutkutti mutta oli vaarantonta ja jolloin pimeydessä meitä vaaniva pahuus oli kuviteltua. Nykyään se on todellista.

Ojennetuin käsin hapuilin käytävää pitkin eteenpäin. ”Alina?” kuiskasin pimeässä, mutta vastausta ei kuulunut. Oliko tyttö lähtenyt sähkökeskuksen ovelta?

Pysähdyin kuulostelevaan puhelimen hilpeää säveltä, mutta kuulin vain talon hurinan ja sateen, joka takoi lähimpänä olevaa kellarinikkunaa. Ennen kuin ehdin ajatella mitään, jossakin voimistui ääni, joka sai minut pidättämään hengitystäni. Joku vihelsi, ja vihellys kietoutui kuristusotteella kurkuni ympärille. Sillä hetkellä ymmärsin, että Tom oli täällä, kellarissa, ja hän etsi minua. Vihellys voimistui, tuli lähemmäksi, soinnittomana ja hetkeksikään herkeämättä. Painauduin vasten karheaa seinää, yritin pelastautua tekemällä itseni litteäksi.

Sitten ääni vaikeni, yhtä äkisti kuin se oli alkanut. Ääni oli kuulunut ylhäältä. Putket, ymmärsin. Vihellys kuului katon vesijohdoista. Pystyin taas hengittämään. Kerrankin pelkoni oli ollut perusteeton. Nyt oli kiire. Hapuilin syvennykseen, jossa Alice istui uppoutuneena äänettömän puhelimeni karitsoihin ja porsaisiin. ”Nyt mennään, ota sinä Vava”, sanoin ja otin puhelimen itselleni. Kello oli 21.11. Aikaa oli minuutti.

Pujotin repun toiselle olalle ja tartuin Alicea kädestä. Annoin puhelimen valon näyttää tietä käytävän päässä olevalle teräsovelle. Ovi kirskui, kun avasin sen, ja me nousimme kapeat betoniporaat kiireesti pysäköintipaikalle. Kasvoilleni satoi raskaita pisaroita, mutta ne eivät kyenneet viilentämään pelkoani.

Katulamppujen heikossa valossa oli vaikeaa erottaa autojen värejä, ja mietin, olinko eksynyt matkalla. Tapaamispaikka on aina mahdollisimman kaukana pääovesta. Oliko auto sittenkin odottamassa toisella puolella taloa vai oliko se jo lähtenyt? Samassa näin, miten vaatekeräyslaatikon vierellä syttyivät punaruskean Opelin takavalot. Pakoautomme.

Nappasin Alicen syliin ja melkein juoksin autolle, kiskaisin takaoven auki. Kuljettaja oli mies, vankea ja tummapartainen. Aiemmin kuljettajat olivat olleet naisia, ja sekunnin ajan pelkäsin menneeni ansaan.

”Tournedos”, mies sanoi. Tuur-ne-doo.

Nyyhkäisin silkasta helpotuksesta. Me selviäisimme tälläkin kertaa. Työnsin Alicen autoon, hyppäsin itse perässä ja kolhaisin kiireessä nilkan kynnykseen, ja vaikka tiesin että jalkaan tulisi mustelma, en paljastanut että minuun sattui. Sen osaan aivan liian hyvin.

Mies ojensi kukkakuvioisen peiton. Käteni tärisivät edelleen, kun kiedoin sen ympärillemme. Peitto haisi tallilta, hengitin suun kautta. Alice oli liian väsynyt vastustellakseen. Viimein auto käynnistyi, ja tunsin miehen ajavan hitaasti pois pysäköintipaikalta.

Mies ei juuri puhunut, niin kuin en minäkään. Ajoimme kohti pohjoista, ja pian Alice nukahti. Itse olin hereillä, ja sydämenlyönnit lepattivat rintakehässäni kuin perhosen siivet.

Nyt kuurupiiloleikki on todellista, Jojo. Tom etsii eikä suostu päästämään minua. Toisinaan haaveilen, että kaikki olisi ohitse ja me voisimme taas kohdata kuin sisaret. Tiedän kuitenkin, ettei niin tapahdu koskaan, sillä loppuni ei ole onnellinen. Kun kaikki on ohitse, olen kuollut.

1

RECORD-tekstin yläpuolella paloi punainen valo, mutta ilmanvaihdon unettavaa taustakohinaa lukuun ottamatta kuulusteluhuoneessa oli aivan hiljaista. Tallennuslaitteen vierellä oli koskematon vesilasi. Vastapäätä istuva nuori nainen ei kyllä ollut puhunut kurkkuaan kuivaksi. Olivia Oldenheim kyyhötti itse pyörätuolissa. Hän oli tapansa mukaan levittänyt alaruumiinsa päälle ruudullisen huovan peittääkseen sen, että hänellä oli vain yksi jalka. Hänellä oli sylissään tietokone, mutta hän antoi tutkijan hoitaa kuulustelun ja keskittyi itse pysymään valveilla.

”Mihin aikaan Dilman tuli viime yönä kotiin?” Oskar Viklund kysyi kolmannen kerran.

Naisen leukaperät kiristyivät. Hän saattoi olla rikoskumppani, mutta toistaiseksi hän istui tässä todistajana. Todistajana, joka ei ollut halukas yhteistyöhön. Ei hän suinkaan ollut ensimmäinen, sillä Olivia oli kohdannut niin monia samanlaisia, että oli jo unohtanut naisen nimen. Amira, sekö se oli?

Olivia hieroi varovasti silmiään, oikean silmän paikalla oleva proteesi hiersi, ja hän selasi tiedostoa ylöspäin. Aisha, hän luki. Aisha Al-Rahim, joka tarkasteli häntä kasvoillaan sama inhoa kuvastava ilme kuin ihmisillä yleensäkin, kun

he näkivät arvet. Olivia huomasi huivin valahtaneen, ja hän veti silkkikangasta kaulallaan, kiristi solmua ja vaistomaisesti pyyhkäisi hiuksiaan kasvojen rujan puolikkaan peitoksi. Hänen henkilökohtainen tragediansa ei saanut viedä huomiota kuulustelulta eikä Aishan vähäsanaiselta kertomukselta.

”Vastaa kysymykseen”, Oskar kehotti.

Aisha Al-Rahim mulkaisu kuulustelijaa. ”Dilman oli koko illan kotona.”

Yleensä Olivia oli kuulusteluissa äärimmäisen keskittynyt, huomasi vähäisetkin johtolangat, tahattomat paljastukset. Sanojen ja eleiden ristiriidat. Muutokset äänenkorkeudessa, puhenopeudessa, sekunnin ylimääräisen hiljaisuuden ennen kuin kaunisteltu totuus paljastui. Ja sitten suosikkinsa: sen mitä ei sanottu. Tänä aamuna hän kuitenkin oli liian uninen napatakseen sanattomia viestejä. Hän ei ollut edes asettautunut pöydän ääreen vaan jäänyt pyörätuolillaan viistosti Oskarin taakse, joka olisi yhtä hyvin voinut hoitaa kuulustelun ilman häntäkin. Tai yhtä huonosti, hänen oli pakko myöntää. Tähän mennessä hän oli kirjoittanut Aisha Al-Rahimista yhden ainoan sanan. *Ohjelmoitu.*

”Mihin aikaan kävitte nukkumaan?”

Olivia vilkaisu Oskarin sivuprofilia. Kollegan vahvuus oli ulkonäkö; hyväkroppainen alfa oli vastikään rekrytoitu Göteborgista, missä hän oli työskennellyt jengiväkivallan parissa. Ilmeisesti hän halusi näyttää, mihin hänestä oli. Hän ei kuitenkaan ollut ymmärtänyt, että kysymyksillä pommittaminen johtaisi heidät psykologiseen umpikujaan. Aisha ei sanoisi mitään, mikä voisi yhdistää avomiehen Bockstassa edellisyyenä tapahtuneeseen murhayritykseen.

”Minähän jo kerroin.”

”Kerro vielä uudelleen.”

Olivia tukahdutti haukotuksen ja ymmärsi Oskarin haluavan selvittää, muuttaisiko Aisha niukkaa kertomustaan, jolloin heille avautuisi mahdollisuus mitätöidä valheet. Strategia oli tuomittu epäonnistumaan. Aisha työnsi tuolin sa pois pöydän äärestä.

”Chalas. Ihan oikeasti, pakko päästä tupakalle, en kestä enää.”

He eivät voineet pidätellä Aishaa vasten tämän tahtoa. Kuulustelu oli kestänyt kaksi tuntia, ja ainoa seuraus oli se, että nyt Aisha halveksi avoimesti Oskaria.

”Päaset tupakalle sitten kun homma on hoidettu”, Oskar vastasi, vaikka he kaikki kolme olisivat ehkä olleet tauon tarpeessa. ”Kumpi käynnisti pesukoneen? Sinä vai Dilman?”

”Minä”, Aisha vastasi aivan kuin edelliselläkin kerralla, kun Oskar oli esittänyt saman kysymyksen.

Saadakseen jotain virkistystä Olivia kurotti ottamaan kahvimukin. Jäljellä oli vielä tilkka pikimustaa nestettä, jossa oli öljyisen hohtava pinta. Hän otti kulauksen, ja vaikka kahvi oli jäähtynyt, hän tarvitsi sen kofeiinia. Oskar vilkaisi syrjäsilmillä. Tämä oli heidän ensimmäinen yhteinen kuulustelunsa, ja toistaiseksi Olivia oli vain juonut kahvia ja nuokkunut. Tosin ei veronmaksajia hyödyttäisi yhtään sen enempää, jos hän nuokkuisi syyttäjän viikkokokouksessa seitsemännessä kerroksessa.

”Miksi pesit pyykkiä keskellä yötä?” Oskar jatkoi.

Aisha tarkasteli käsiään, teräväkärkisiä akryylikynsiä, joihin oli liimattu tekotimantteja. Omat kynnet olivat kasvaneet esiin puolisen senttiä, ja muutaman viikon ajalta laiminlyöty huolto oli jättänyt alareunaan syvät urat. ”Tuntuu vain siltä.”

Olivia selasi valokuvia, jotka oli otettu asunnossa

muutama tunti sitten. Kylpyhuone oli sekainen, ja pesukoneen luukku oli murrettu auki siinä toivossa, että rikoksen uhrin dna:ta olisi pelastettavissa.

”Pesukoneessa oli vain kaksi vaatetta, Dilmanin huppari ja farkut. Mikset pannut koneeseen sen enempää pyykkiä? Pyykkikorihan oli täynnä.”

Aisha siveli oikean keskisormen kynnensivuja vastamatta mitään, ja Olivia kiteytti muodostamansa mielikuvat. *Uhma. Kiukku. Epäaito välinpitämättömyys.*

Pyörätuolin taskusta kuului vaimeaa hurinaa. Olivian olisi pitänyt tarkastaa, kuka soittaja oli, mutta hän ei voinut vielä irrottautua kuulustelusta. Hänen oli otettava aiempaa aktiivisempi rooli, luotava yhteys todistajaan. Kun hurina loppui, hän veti henkeä, tarttui pyöriin ja siirtyi pöydän ääreen. Rannetta särki, ja hän puristi huulet yhteen, ettei olisi voihkaissut kivusta. Kipu ja väsymys vaikuttivat häneen, ja hänen oli vaikea tulkita Aishaa oikeudenmukaisesti. Oli tärkeää unohtaa oma itsensä, omat arvonsa, mielipiteensä, taustansa. Asettua vastapäätä istuvan asemaan. Ymmärtää tätä riittävässä määrin, jotta kuulustelutilanteessa pystyisi rakentamaan luottamusta ja yhteisymmärrystä.

Aisha Al-Rahim, kuka hän oli? Sukunimi kuulosti arabiankieliseltä, mutta Aisha puhui Bockstan lähiöruotsia. Hän oli kertonut opiskelevansa aikuislukiossa, suorittavansa lukion päättötodistusta, mutta mikään hänen käytöksessään tai puheissaan ei viitannut erityiseen opintomenestykseen. Hän oli kaksikymmentäkolmevuotias, ja hänen kihlattunsa Dilman Saleh kuului Bockstan itäisen jengin eliittiin. Aishan sormessa ei ollut sormusta, ehkä heillä ei ollut varaa sellaiseen. Viime talvena hän oli muuttanut Dilmanin asuntoon, yhteen Bockstan kerrostaloista. Vanhemmat eivät olleet pitäneet siitä, mutta eivät he voineet

estääkään tytärtään. Tämä oli tehnyt valintansa, ja muuton jälkeen välit olivat katkenneet.

Silmiiän siristäen Aisha vastasi Oskarille. ”Mitä vitun väliä.”

Vihainen, Olivia mietti. Kohtuuttoman vihainen. Viha saattoi olla yritys peittää jotain.

”Murhatutkinnassa sillä on väliä”, Oskar valisti. ”Voit saada syytteen avunannosta tai rikoksentelekijän suojelemisesta.”

Aisha liikahti ja irvisti. ”Jos aiot syyttää minua, minun pitää saada asianajaja.”

Hän ei pelkää meitä, Olivia mietti. Ketä hän pelkää?

Dilmania, Dilman oli lähin. Arvatenkin hän oli opettanut morsiamensa pysymään hiljaa kuulustelussa. Millainen heidän suhteensa oli? Olivia kirjoitti muistiin Dilmanin nimen ja päätti raaputtaa pintaa.

”Kuinka kauan olette olleet Dilmanin kanssa yhdessä?”

Aisha hätkähti, hän ei ollut odottanut kysymystä, sillä Olivia oli istunut hiljaa koko kuulustelun ajan.

”Vuoden verran.”

Oskar näytti kysyvältä mutta antoi Olivian jatkaa, vaikka asia tuskin oli tutkinnan kannalta tärkeä.

”Sanoit, että olette kihloissa. Oletteko menossa lähiaikoina naimisiin?”

Aisha veti puseron hihat rystysiin asti ja risti sitten kädet ympärilleen. ”Ensi kesänä. Heinä- tai elokuussa.”

Ensi kesänä, eli edessä olisi vielä syksy, talvi ja kevät. Kestäisikö suhde siihen asti?

Olivia nojautui kohti Oskaria. ”Anteeksi, mutta täällä on mennyt jo kauan. Kävisitkö hakemassa minulle kahvia? Ehkä Aishakin haluaa jotain.”

Oskar veti henkeä, hän olisi varmasti mielellään jatka-

nut kuulustelua, jotta Aisha ei lähtisi kotiin. Hetken epäroityään hän kuitenkin suostui.

”Tuonko lisää vettä?” hän kysyi pöydän yli. Aisha vastasi ilmehtimällä tyyli.

”Minulle kahvi mustana”, Olivia ilmoitti niin vaativaan sävyyn kuin pystyi.

Tallennusta keskeyttämättä Oskar otti Olivian mukin ja poistui kuulusteluhuoneesta. Oven sulkeuduttua Aisha virnisti. Jos hän ei olisi ollut niin ynseä, hän olisi ollut oikein viehättävä.

”Nytkö alatte leikkiä hyvistä ja pahista?”

Arpikudos kiristi, kun Olivia yritti hymyillä. ”Katsot liikaa televisiota. Ajattelin vain että kysymyksiä on tullut niin paljon, että tauko voisi tehdä hyvää.”

”Siksikö passitit tuon tyyppin ulos?”

Olivia luki asiakirjan viimeisen sanan ja sulki sitten tietokoneen kannen. *Dilman*. ”Minun piti vain saada lisää kahvia. En juuri nukkunut viime yönä. Niin kuin käsittääkseni et sinäkään.”

”En sen jälkeen kun kytät tulivat ja sotkivat kaiken”, Aisha vastasi. ”Te tarvelitte meidän kämpän, minkä takia?”

”Minä en ole poliisi”, Olivia vastasi. ”Niin kuin sanoin aiemmin, minun tehtäväni on avustaa syyttäjää. Olen ymmärtänyt, että Dilman on sinulle tärkeä. Mitä tapahtuu, jos et tee niin kuin hän sanoo?”

Aisha räpytti silmiään. Vinyylinmustat irtoripset näyttivät painavilta. ”Et sinä mitään tiedä.”

Olivia huokaisi. Dilman istui parhaillaan putkassa odottamassa puolustusasianajajaansa, jengiläisten suosimaa Ylva Stridiä. Ehkä Ylva oli puolustanut Dilmania ennenkin. Miehellä oli pitkä rikosrekisteri ja kontollaan niin pahoinpitelyitä kuin rikoksia oikeudenkäyttöä vastaan sekä lisäksi

useita huumausainerikoksia. Ei ollut epäilystäkään, etteikö Dilman olisi kyennyt viime yön puukotukseen, mutta jos tutkinnassa löytyisi vain erinäisiä aihetodisteita, hän pääsisi pian vapaaksi. Heidän toivonsa oli Aisha. Aisha voisi kertoa, mitä Dilman oli yöllä tehnyt, ja jopa sen, mistä veitsi löytyisi, mutta hän puristi suunsa kiinni, epäilemättä Dilmanin käskystä.

”Tiedän että sinun on oltava lojaali”, Olivia sanoi.

”Hän on minun mieheni, minun elämäni, oikeasti.” Aisha kosketti kapeaa vyötäröään, ja särmikäs käytös ikään kuin pehmeni hieman, ovi raottui. Olivia keskeytti tallennuksen ja näki punaisen valon sammuvan.

”Minäkin olen ollut kihloissa.”

Aisha kohotti toista kulmaansa. ”Eikö se mies halunnutkaan sinua?”

”Halusi toki, aluksi.”

Sinä iltana he olivat olleet baarissa. Iskuyritykset olivat olleet huvittavan surkeita. Olivia ei ollut vähääkään kiinnostunut itsekeskeisestä puolijulkisesta, mutta hänen ystävättäriinsä sinnikkyys oli tehnyt vaikutuksen.

”Iskikö se tyyppi sinut?”

Tavallaan. Olivian epäröinti oli kumottu uuvuttamalla, puhumalla kunnes hän oli suostunut ensimmäisille trefeille. Olivia muisti isänsä reaktion, kun hän kertoi tavanneensa Martin Quistin. Hämmästys, jonkinlainen arvostus. *”Kutsu hänet meille, niin että näen mikä hän on miehiään.”* Isällinen huolenpito oli harvinaista ja herätti Oliviassa toivon ja halun viedä suhde seuraavalle tasolle.

”Siihen aikaan olin eri ihminen. Minulla oli paljon ystäviä, ja olin kiinnostunut vaatteista ja juhlista enemmän kuin opiskelusta. Vähän niin kuin sinäkin, luulisin.”

Aishan silmiin oli syttynyt valpas pilkahdus. Puhelin

hurisi jälleen pyörätuolin taskussa niin, että värinä tuntui käsinojassa asti, mutta Olivian oli nyt jatkettava, saatava yhteys Aishaan. Hän etsi sanoja.

”Meidän oli tarkoitus mennä naimisiin, hankkia lapsia. Eräänä iltana hän ajoi humalassa tieltä. Istuin itse vieressä.”

”Niinkö päädyit pyörätuoliin?”

”Niin, en minä aina ole ollut pyörätuolissa”, Olivia vastasi. ”Jalka jouduttiin amputoimaan. Eikä siinä kaikki.”

Hän avasi huiivinsa ja pyyhkäisi hiukset kasvoiltaan, suoristi kumaran selkensä, niin että Aisha näkisi arvet, kärsineen ihon, ilkeännäköisen jäljen suupielessä. Se oli show'ta, joka herätti hänessä inhoa, mutta hänen oli saatava Aisha ymmärtämään.

”Shit”, Aisha sanoi.

”Jos tämä näyttää sinusta pahalta, näkisitpä kaiken muun. Istun pyörätuolissa koko loppuelämäni. Ja lapsia en saa ikinä.”

Aisha liikahti äkisti ja pyyhkäisi lasin kumoon. Vesi valui pitkin pöytää ja alas lattialle.

”Anteeksi”, hän mutisi ja hankasi hihallaan.

Olivia katseli, kuinka vesinoro hupeni pöydänjalkaa pitkin valuviksi pisaroiksi.

”Kihlattuini sai syytteen. Valehtelin kuulusteluissa, sanoin hänen olleen selvä. Siitä huolimatta hän sai tuomion, ymmärrettävästi.”

”Miten kauan hän istui?”

”Hänelle määrättiin jalkapanta, mutta sen jälkeen hän jatkoi elämäänsä. Minusta ei ollut hänelle enää hyötyä. Hän ghostasi minut ja tapasi uuden.”

”Vitun sika”, Aisha tuomitsi. ”Dilman ei ikinä tekisi niin.”

Olivia kiersi huiivin kaksi kertaa kaulan ympäri ja solmi sen tottuneesti.

”Okei. Tiedän kuitenkin minkä hinnan saat maksaa siitä, että olet yhdessä hänen kaltaisensa kanssa. Liikkumisen näyttää tekevän sinulle kipeää. Onko hän lyönyt sinua? Pitänyt sinua kiinni?”

Aisha irvisti. ”Dilmanin elämä on yhtä traumaa. Paras kaveri kuoli ammuskelussa.”

”Hänellä ei ole oikeutta purkaa traumaansa sinuun”, Olivia sanoi.

”Ei niin ole käynyt kuin ehkä kahdesti.”

”Kaksikin kertaa on liikaa, Aisha”, Olivia sanoi. ”Olen tavannut kaltaisiasi naisia ennenkin. Sama kaava toistuu joka kerta. Ensimmäinen kaikki on upeaa. Sitten tulevat vaatimukset, ehdot, ja jotta se upea ei katoaisi, alkaa vähän kerrallaan sopeutua. Lakkaa tapaamasta niitä ystäviä, joista mies ei pidä. Pukeutuu niin kuin mies haluaa. Ehkä jopa hankkii lapsia. Mikään ei kuitenkaan muutu paremmaksi. Piirit kutistuvat ja itseluottamus horjuu, kunnes ei enää usko selviävänsä yksin.”

”En minä ole sellainen, minä en ole heikko.”

”Eivät muutkaan ole. Eivät todellakaan. Mutta sellaisessa suhteessa kyse ei ole rakkaudesta vaan vallasta ja hallinnasta. Siinä vaiheessa kun ymmärtää kaiken upean olleen valhetta, on jo liian myöhäistä.”

Olivia muisti sen päivän, kun hän oli ollut kuntoutuksessa ja äiti oli surullisen näköisenä kysynyt, miksi Martin ei enää käynyt häntä katsomassa. Martin ei jaksanut, ei voinut hyvin.

Jalantynkää kihelmöi, ja Olivia rapsutti peiton päältä.

”Minun on saatava ilmaa, en ole polttanut eilisen jälkeen”, Aisha sanoi.

Olivia katseli nuorta naista. Julkisivun takana oli tyttö, joka toivoi tulevansa nähdyksi, saavansa tukea ja hyväksynn-

tää. Kuulusteluhuoneessa vietetyt tunnit olivat kuitenkin osoittaneet, että Aisha itse pilasi omaa elämänsä. Miksi hän toimi niin kuin toimi, vaikka tiesi sen olevan haitaksi?

”Tupakointi ei tee hyvää vauvalle”, Olivia sanoi ja näki ilmeestä, että arvaus oli osunut oikeaan. ”Sinun ei tarvitse palata Bockstaan. Voit saada apua.”

Aisha tuhahti. ”Mitä muka, satatonna pankista?”

”Tietääkö Dilman, että olet raskaana?”

Ennen kuin Aisha vastasi, ovi avautui. Oskar tasapainoteli käsissään kahta pahvimukia ja rypisti otsaansa nähdesään pöydälle levinneen vesilammikon.

”Vahinko”, Olivia sanoi kiireesti.

”Selvä.” Oskar laski mukit pöydälle kuivaan kohtaan. ”Jatketaanko?” Hän viittasi kädellään kohti tallennuslaitteistoa, ja Olivia painoi *record*-painiketta.

Oskar istuutui. ”No niin, kello on 10.27 ja jatkamme kuulustelua...”

Hän vaikeni, kun Aisha painoi käden suulleen. ”Kahvi”, hän voihkaisi. ”Tuo haju.”

Hän painoi päänsä, ja seuraavassa hetkessä vatsan sisältö virtasi lotisten lattialle. Samassa Olivian puhelin hurisi taas. Tällä kertaa hän otti sen esiin. Näytöllä luki *Richard Bielke*. Richard oli lähettänyt myös viestin. *Kiire! Uusi juttu, nyt jo työn alla*. Olivian syke kiihtyi.

”Jotain on sattunut, minun pitää mennä”, hän sanoi Oskarille ja nyökkäsi Aishalle, joka nyyhkytti kumarassa. ”Ota yhteyttä lähisuhdeväkivaltatyön tiimiin. Kysy onko Bibbi vapaana, hän on paras. Soitan myöhemmin.”

Kun väkivaltaista suhdettaan paennut Jennifer katoaa, jäljet johtavat entiseen puolisoon. Syyttäjä ajautuu lain harmaalle alueelle etsiessään todisteita miehen syyllisyydestä.

Olivia Oldenheim johtaa syyttäjänvirastossa tutkintaa, joka keskittyy nopeasti ex-puolisoon. Kun todisteet eivät ole sitovia eikä Jenniferin ruumista löydy, Olivia tajuaa, että tekijä saattaa päästä karkuun. Todistaakseen miehen syyllisyyden hän menee vaarallisen lähelle rajaa, mitä lain nimissä saa tehdä.

Kun kaikki on ohi aloittaa uuden, stereotypioita haastavan jännitysroman. Sen päähenkilö on onnettomuuden vuoksi pyörätuoliin joutunut Olivia Oldenheim, joka on terävin syyttäjänvirastossa ja armoiton valinnoissaan, mutta jota usein väheksytään fyysisen vammansa vuoksi.

9 789528 501381

KL 84.2
ISBN 978-952-850-138-1

DOCENDO
www.docendo.fi